

— Добрѣ, сега ти стой тука, а азъ на бързо ще излѣза да видя какъ сѣ—казалъ Роббъ.

— А азъ ще остана тукъ самичка?—попитала Еленка.

— Нѣма за дълго. Колко вие момичетата сте страхливи!

— Върни се, Робби, по-скоро, казаха Еленка, а азъ ще лежа тука мирно.

Роббъ скочилъ отъ лодката и започналъ прѣдпазливо да се провира между дръветата. Той се замислилъ и забравилъ да се обърне назадъ, а отивалъ все напредъ. Въ това врѣме единъ отъ тѣзи, които ги търсили, му извикалъ: „Ето го, ето го!“ Стрѣснатъ отъ това, той се хвърлил напредъ, мушналъ се въ трѣвата, а послѣ избѣгалъ къмъ единъ отсѣченъ боръ.

Играта се продължила още половинъ часъ, а Еленка още не могли да я намѣрятъ. Роббъ много се радвалъ. „Нали казахъ азъ, че това мѣсто е хубаво“—говорилъ той съ гордостъ на себе си.

Най-послѣ всичкитѣ дѣца се отказали да я търсятъ и тогава Роббъ ги повелъ къмъ малкия заливъ на рѣката.

— Какво е това? Какъ е Еленка?! . . . въ ужасъ извикалъ той, като стигналъ на мѣстото. Тя отишла! . . . Тя я нѣма! . . .

— Коя отишла? попитало едно отъ дѣцата.

— Да, лодката . . . отговорилъ бѣдникътъ, изплашенъ Роббъ. Трѣбва да тичамъ да кажа на татя.

И той съ всичката си сила започналъ да бѣга за у дома си.

А какво се е случило съ Еленка?

Въ това врѣме, когато Роббъ изкочилъ отъ лодката, той не забѣлѣжилъ, че при това дви-